



— Er tað pengarnar hjá mær, tygum vilja hava, so havi eg ikki meira enn 300 krónur uppi á mær. Tær kunnu tygum gjaran fáa!

Maðurin læði spakuliga:

— Nei, teir leggi eg einki í!
— Jú, lmen hvat er tað so, tygum vilja mær? suprdi Mark, og skalv á málinum.

— Á, jú, segði maðurin og risti við hövðinum. — Allar hesar vanlukkurnar, ræðuligt at hugsa sær! Men alt kemst av, at fólk koyra so nógv ov skjótt!

Tað er næstan ikki dagur, at ikki onkur vanlukkan hendir, bert tí tey koyra ov skjótt! Halda tygum ikki eisini tað?

Mark royndi at halda sær, so einki skuldi hoyrast á málinum:

— Jú, segði hann, — alt kemst av, at fólk koyra so nógv ov skjótt!

— Íðan, halda tygum so ikki okkum koyra ov skjótt meini? spurdi maðurin.

Mark svaraði ikki. Maðurin risnaði eitt sindur á málinum:

— So, tygum halda ikki okkum koyra ov skjótt? helt hann fyrri.

— Nei, nei, segði Mark.

— Tygum eru ein hampa maður, segði maðurin, — konu og tvey børn! Ikki eru tygum órættvorði, ha?

Mark svaraði ikki. Maðurin togaði nakrar ferðir harðliga í róðrið. Bilurin fór turnandi og hvínandi úr einum vegjaðara aftur í annan.

— Hvat siga tygum so? spurdi maðurin.

— Nei, segði Mark, — eg eri sum eg eigi at vera!

— Ja, hatta hugsaði eg altíð! Hatta er ein hampa maður og púra sum hann eigur, hugsaði eg við mær sjálvum, fyrstu ferð eg sá tygum! Hverki homofilur, mascohistur, sadistur ella so-vorðið!

— Nei, segði Mark. So helt hann fram sinniliga á málinum: Nú fari eg so staðiliga at biðja tygum um at sleppa mær út úr hesum bilinum.

Aftur læði maðurin spakuliga.

— Tygum eru vorðiðsum maður! helt hann fyrri, — ein rættur maður. Beint hatta hevði eg sjálvur kunnað funnið upp á at sagt, men tað er sum eg sigi — tygum eru ein hampa maður!

Mark tveitti seg framyvir og royndi at fáa fatúr á lyklinum. Í tí sama togaði maðurin harliga róðrið í annað borðið, so bilurin reykt út í vegjaðaran, yvir um eina útkoyring og soraði eini seks-sjey veskelti fyrri sær, áðrenn tað eydnaðist manninum at fáa hann aftur á beint. Ímeðan var Mark dumsaður niður

á gólvið í bilinum og royndi nú at toga seg upp á setrið aftur. Meiðslað seg eitt sindur hevði hann eisini.

— Hatta mugu tygum ikki gera, segði maðurin blidliga, — vit kunnu koma illa fyrri av hasum.

Gjøgnum Sorø, fram við vatninum, aftur ein ljós-kurva, sum hesa ferð lýsti gult. Mark sat á miðjum baksetrinum og helt sær í við báðum hondum.

— Hava tygum stolið bilin? spurdi hann.

— Stolið! Maðurin læði við, o, nei, eg eigi hann sjálvur. Halda tygum ikki, at eg er góður bilur, ha? Eg eri ikki minni hampa maður enn tygum, skal eg siga tygum! Havi eisini konu og børn! Sigið mær, buka tygum konuna?

— Nei, tað veit Gud!

— Nei, hatta hugsaði eg altíð! Men tygum hava so verið henni ótrúgvur!

— Eg?...

Nú koyrdu teir gjøgnum skógin og ferðin var komin upp á 155. Maðurin bresti hondina niður á róðrið.

— Sigið nú sum er!

— Ja, segði Mark.

— Tað var í Kolding, ha? Í Kolding. Tað var hin, tygum hittu inni á matstovuni. Og maðurin var ikki heim!

— Á, segði Mark, — íðan, eru tygum so maður hennara, meini!

Aftur læði maðurin.

— Nei, nei, helt hann fyrri, — eg? Nei, ver ikki býttur, als ikki!

Teir vóru nú komnir til Fjenneslev. Bølamyrkur. Eina staðni nakað burturi sást ljós brenna á einum garði. Regnið oysti niður. Her var eisini mark fyrri, hvussu skjótt tú hevði loyvi at koyra. Teir fuku fram um nakrar bilar. Mundu hatta vara politistar?

— Nei, einki eru hatta politistar! segði maðurin.

Nú vóru teir komnir á tað beina strekki til Ringsted. Nú var ferðin komin upp í 160.

— Eitt sindur ótrúgvur, segði maðurin, — bara eitt lítið sindur, men hatta er so vanligt millum fólk í okkara stætti, ha? Øll í okkara stætti eru hampa fólk. Vit eiga vøkur børn, vøkur hús og vakrar bilar. Børn okkara verða vakrari enn vit. Í somu lotu, eg bar eyga við tygum umborð á ferjuni, hugsaði eg við mær sjálvum, at tygum áttu at vera ein hampa maður. Tygum høvdu ikki fingið tygum til at neyðtikið nakran, stolið ella dripið nakran. Tygum høvdu ikki fingið tygum til at dømt nakran til deyða, hugsaði eg við mær sjálvum. Nei, tygum høvdu ongan skotið. Kanska eitt líti sindur ótrúgvur, tað mundi vera alt. Tygum sótu so fittur

har við kaffimunninum og einari breyðflis afturvíð. Og tá hugsaði eg við mær sjálvum: handa mannin má eg hitta! Hann er beint av tí slagnum, sum mær dámar so væl! So kunnu vit prátta saman, hugsaði eg, um konur okkara og børnini, um hús, hundar, urtagarðar og ótrúskap, um bilar ov hvat vit halda um lív og deyða, rættvisi og framburð.

Ringsted. Niðan eftir tí kanga buginum fram við kirkjuni, tvørtur um torgið og síðan til vinstri. Her var eisini mark sett fyrri ferðini. Oman eftir tí longu brekkuni oman ká krossvegin, so aftur til høgru. Maðurin økti aftur um ferðina. 160 kilometrar.

— Heldur tú ikki, vit tosa fólk upp í lag?

Mark svaraði ikki.

— Heldur tú ikki tað? tók hin uppáftur. — Vit eru so mikið hampiligir menn, at vit fara ikki at muta imóti. Hava tygum ikki tosað fólk upp í lag alt lívið

— Eg... eg... byrjaði Mark.

Hin risnaði á málinum.

— Íðan, er hatta ikki so?

— Jú-ú, segði Mark, — jú, eg havi!

— Ja, har siggja tygum, helt hin fyrri, — tygum fáa als ikki latið verði! Vit byggja okkum altíð fyrri tí sjálvsagda!

Aftur bresti hann hondina niður á róðrið og helt fram: — Og í lötuni eri tað eg, sum havi tær sjálvsgödu próvgrundirnar! Tær er tað altíð onkur, sum hevur, halda tygum ikki tað?

— Jú, segði Mark frá sær sjálvum, — jú, jú, jú!

— Tað er altíð onkur, sum, við sjálvsgödu próvgrundum, veit at siga okkum, hvat vit eiga at gera! Og so gera vit tað sum teir hampa menn vit eru! Kryvja onkran, lumpa onkran annan, neyðtaka onkran, lokka onkran, kyrkja onkran og eru ráðaríkir móti onkrum øðrum! Men alt hetta gera vit so hampiliga, tí vit eiga at gera tað, sannferðir sum vit eru av øllum hesum sjálvsgödu próvgrundunum!

Nú tosaði hann spakuligari aftur:

— Og tí okkum dámar tað, halda tygum ikki tað?

Mark læt ikki við seg koma. Aftur koyrdu teir gjøgnum skóg. Danmark var tann beri skógur, hugsaði Mark við sær sjálvu. Tann beri skógur, votn, bóndagarðar, vegir og fólk. Dýrandi fult av húsum við hjún-um og børnum. Fult av fólk, sum livdu saman, fóru til arbeiðis og komu heimaftur um kvæðið, hugdu at sjónvarpi, koyrdu bil og livdu.

— Danmark er dýrandi fult av hampa fólk! helt maðurin, — halda tygum ikki eisini tað?

— Jú, segði Mark fyrri ikki at fáa hin at ilskast.

— Norðurlond eru full av hampafólki, Europa, Asia, Amerika, øll verðin er full av hampa fólk!

Osted. Aftur her var mark fyrri ferðini. Eingir bilar at siggja ella ljós í vindeygnum, bert vegurin framman fyrri teimum og skuggin av manninum. Regnið dýkti inn á framrútin.

— Alla staðni eru hampa-fólk, sum kryvja hvør annan, grýta bumbur eftir hvør øðrum, heingja hvør annan, seta hvør annan fest, svolta hvør annan í hel, neyðtaka og koyra hvør annan yvir! Hvussu? Segði eg tygum ikki frá hasari vanlukkuni uttan fyrri Roskilde? Fór í smæsta smildur móti einum træ. Einum stórum, sterkum træ.

Teir vóru einsamallir á veggum. Eingir bilar ella bussar. Bert teir báðir, tveir einir. Ferðin var nú 170.

— Frálíkur bilur! helt maðurin fyrri og slerdi hondina nakrar ferðir niður á róðrið, — og dyggur!

Maðurin fekk sær eina sigarett upp úr lummanum og festi sær í.

— Annars hava vit ov nógv ferð! helt hann fyrri, — halda tygum ikki ferðina vera ov nógv?

— Jú, segði Mark.

— Tað undrar meg at fólk skulu koyra so skjótt, segði maðurin, — tað undrar meg, at øll hesi hampafólkini skulu koyra so hart! Í heila tikið undrar tað meg, at øll hesi hampafólkini skulu vera so hervilig at drepa hvør annan! Sigið mær, gerast tygum ongantið ovfarin av at hugsa um hetta?

— Jú, segði Mark, — hatta undrar eisini meg!

— Tygum eru ein hampa maður. Men kortini er tað logið, at øll vit hampa fólk, sum øll liva so hampiliga, skulu vera so hervilig at drepa hvør annan. Av berari hampiligheit!

— Tygum eru svakur! rópti Mark bráðliga, — steinetandi ørur í hövðinum!

Maðurin læði spakuliga og helt fyrri:

— Eitt vakurt sjálvsmorð var tað! Annars var tað her tað hendi... beint yviri við hatta træði!

So peikaði hann gáloysin á tað stóra træði, har stóð.

Bilurin fór turnandi um bugin og koyrði beint yvir um krossvegin, hóast har lýsti reytt. Helt so fram leiðina inn móti Keymannahavn.

Við bensinstøðina minkaði hann um ferðina og koyrði niðan. Tangapassarin kom yvir til bilin.

— Koyr hann fullan! segði maðurin og fór út úr bilinum. Mark varð sitandi eftir og helt sær framvegis fast við báðum hondum.

So rópti maðurin inn gjøgnum rútin:

— Skulu tygum ikki eisini toyggjá beinini?

Mark fór lýðin út úr bilinum.

— Gott er at fáa rørt kroppin! helt maðurin fyrri, meðan hann válaði aftur og fram. Mark elti hann smárennandi. Maðurin gekk skjótari og skjótari. Mark royndi at tølta aftan á honum.

— Ná, segði maðurin, — vit mugu heldur fara! Kom!

So fór hann yvir móti bilinum.

— Hoyrið meg eitt orð, segði Mark og varð standandi...

Maðurin vendi sær við og Mark fór spakuliga gangandi yvir imóti honum. Hann knýtti nevarnar og hevði teir á lofti. Maðurin hugdi brosandandi at honum.

— Nei, nei! segði hann, — nei! Hatta gera tygum ikki — ein sovorðin hampamaður sum tygum.

Mark læt hendurnar detta niður aftur og fór aftan á honum. So settu teir seg inn aftur í bilin og hildu leiðina fram.

Hans Thomsen umsetti eftir Leif Panduro

6. sept. 1975

Konsert — Konsert

Ewald Thomsen
Harty Thomsen
+ »Spælímenninir«

Mikudagin t. 3. mars kl. 21.00 í Skúlahøllini í Vestmanna.

Atgongumerki á kr. 12 verða til keyps við dýrnar.

Føstulávints mánadag

hittast vit í Ítróttarhøllini til tunnusláing og mangt annað skemt

Santa Jørundsgildi